

2011. december 31. Szilveszter este.

Hosszú és mégis rövidnek tűnő, fárasztó, ám úgy érzem tartalmas, eseményekben gazdag évet tudhatok magam mögött.

Visszatekintek és ábrándozom mialatt a konyhában lassú tűzön fő az újévi kocsonya. Az utóbbi hetek évszázad összejövetelein olyan sok barátot hívtam meg újévi lakmározásra, hogy a 15 literes fazékban rotyogó lé talán kevés lesz ahhoz, hogy mindenki jót egyen belőle. Talán megbocsájt nekem majd, akinek csak hagymás zsíros kenyér jut a pezsgő mellé. Feleségemmel úgy terveztük, hogy otthon Szilveszterezünk kettesben, s majd kiballagunk az újévi köszöntőre, ahonnan barátainkkal együtt, hazatérve hajnalig szórakozunk majd. Addig még rengeteg az idő, a TV-ben a műsordömping nehezzé teszi a választást, bevallom nem is próbálkozom, ma este különösebben nem érdekel. Inkább írásba fogtam, a hangulat egyénisége rám nehezedett és ezzel a súllyal a vállamon úgy éreztem most vetem papírra évszázad gondolataimat. Nagyon sok van a gondolatokból, most a közéleti, ezen belül a szervezetben végzett munkám okozta történések egy picit, ám fontos részét próbálom meg összefoglalni, kiírni magamból, saját látószögemből.

Harmadik éve igyekszem tudásom legjavát nyújtva betölteni a helyi Csemadok alapszervezet elnöki posztját. Annak idején, mikor megválasztottak és a közgyűlés után beszéltem Petheő Attilának, a Csemadok Területi Választmányának elnökének az elképzeléseimről, terveimről annyit mondott nekem, hogy szép, szép, de barátkozz meg azzal a gondolattal, ténnyel, hogy minél többet dolgozol és akár teheted azt egészen jól is, annál többen fognak utálni. Realistaként ezzel, akkor, úgy éreztem tisztában vagyok, hiszen, sajnos, vagy éppen ellenkezőleg ennek az állításnak, nem vagyok már éppen mai gyerek. Utólag, vagy mondjuk folyamatában, be kell, hogy valljam ez irányú tapasztalatom nagysága kevésnek bizonyult és az ellenszenv gyakorisága és nagysága, nem biztos, hogy a személyemmel, de a cselekedeteimmel szemben mindenképpen fölülmúlták elképzeléseimet. A már több mint 20 éves vállalkozói, munkáltatói múltam tapasztalata utat mutatott, rákényszerített, hogy kerüljem a konfrontatív embereket és szituációkat, ha nyugodtan akarok dolgozni, élni ám ez nem mindig sikerült ez idáig és úgy érzem a jövőben sem fog, minden ez irányú igyekezetem ellenére. Megbarátkozva ezekkel a környezeti adottságokkal nézek az elkövetkezendő évre, évekre és a felmerülő feladatokra, azok megoldására, a 2011-es és az azt megelőző évek tapasztalataiból építkezve, nagy adag optimizmussal felvértezve, bizalommal, hogy van értelme munkámnak, és ha csak egy picit is, de hozzájárulok tevékenységgemmel ahhoz, hogy Felvidéken megmaradhassunk magyarnak és folyamatosságában érjük el azt, hogy egyenrangú, államalkotó nemzetté fogadjanak el bennünket. Bízom abban is, hogy munkámmal elősegítem azt a célt, hogy létrejöjjön hazánkban, Szlovákiában, a bennünket, felvidéki magyarokat pozitívan diszkrimináló kulturális, iskolaügyi és egyházi öngazgatás (autonómia), ami talán egyetlen járható út, biztosíték ahhoz, hogy szinte egyedülállóan gazdag kultúránk megmaradjon. S, hogy miért hiszek benne? Volt kollegám, tulajdonos társam, jó barátom Uzsák Attila, az említett témával kapcsolatban

hitetleneknek szokta volt feltenni a következő kérdést:

„1988 őszén merted volna azt állítani, hogy egy év múlva megszűnik a kommunista rendszer”?

Ez a kérdés, talán válasz is lehet a kérdésre és útmutató azon bizalmatlankodóknak, pesszimistáknak, kik felnőtként élték meg az említett éveket. Nekik is szól az alábbi felhívás!

Merj nagyokat álmodni, komoly dolgokat tervezni, aztán tégy meg a tőled telhető legtöbbet, hogy azok megvalósuljanak. S, ha úgy érzed jót cselekedtél és azért nem vársz köszönetet, nem érhet csalódás. A másoknak nyújtott öröm és segítség életed folyamán, többszörösen megtérül, attól függetlenül, hogy igényt tartasz rá, vagy sem.

Kedves olvasó, sikerekben és eseményekben gazdag boldog újévet kívánok!